

De to tilbageværende Indstillinger angaa et Par Andragender, ſom ere foreſlaaede henviſte til den ærede Krigsminiſter. Det ene er et Andragende fra Søren Jenſens Enke i Alterup om en Underſtøttelſe til hendes Søn, ſom er bleven ſindſygg under hans Uddannelse ſom Soldat, eller idetmindſte om fri Proceſs for at ſøge ad Nettiens Wei at ſtaffe ham en ſaadan Underſtøttelſe. Hun oplyſer, at Sønnen i 1867 har været indſkalbt til Tjeneste ved 13de Bataillon, og at han om Efteraaret ſamme Aar er bleven kaſeret ſom ſindſygg efter ſørſt under Tjenestetiden at have gjenemgaaet mange ſtrange Straffe, ſom naturligviſ ere bleve ham idømte, før man var paa det Reue med, at han var ſindſygg. Andragendet er bilagt med Erklæringer fra Sognepraſten derude og fra praktiſerende Læge Budy i Aſnæs, ſom godtgjøre, at Mandens Tilſtand er ſaaledes, at han ikke er iſtand til at ernære ſig ſelv. Han blev, ſom ſagt, kaſeret om Efteraaret ſom ſindſygg, har ſenere været indlagt paa en Sindſygeaanſtalt, hvorfra han er udfkreven ſom uhelbredelig, og han er nu hjemme hos Moderen. Hun har ſøgt Krigsminiſteriet om Penſion til ham, idet hun har ment, at den vedkommende Penſionslovs Beſtemmelse om, at den, der bliver kaſeret af Tjenesten, fordi han under Udførelſen af ſine militære Pligter har faaet ſaadan Svagheder, at han er uſkikket til militær Tjeneste, er berettiget til Penſion, maatte komme til Anvendelſe ogſaa paa ham; men hun har faaet Afſlag paa ſin Anſøgning. Udvalget har nu været enigt om at foreſlaa Sagen henviſt til Krigsminiſteren for om muligt at faae underſøgt, om den Svaghed, Manden lider af, kan ſiges at være opſtaaet under Udøvelſen af hans militære Pligter. Saavidt jeg veed, har der tidligere foreligget lignende Spørgſmaal fra Andre, og der er da gjort den Fortolkning gjældende af Loven, at det ikke er det Afgjørende, om en Mand, medens han har været i Soldatertjeneste, har faaet en eller anden Skade, men det Afgjørende med Henſyn til Penſionsberettigelse er, om det kan ſiges, at han ved ſelve Udøvelſen af ſin Tjeneste har faaet ſaadan Skade. Dette forekommer ikke Udvalget tilſtrækkelig oplyſt her, og for at faae det nærmere underſøgt foreſlaa vi, ſom ſagt, Sagen henviſt til Krigsminiſteren. — Den ſidſte af de Indstillinger, der ere under Forhandling, Indstillingen under Nr. 14, angaar et Andragende fra 55 Beboere af Nyborg Omegn om Tilveiebringelſe af Lovbeſtemmelſer med Henſyn til Tropiceller Feltvælfelſer paa private Marker. Diſſe Mand mene, at der ikke er nogen Beſtemmelse i den ſtaaſte Lovgivning, ſom giver Militæretaten en ſærlig Ret til at foretage Vælfelſer paa andre Folks Marker, at der ikke er nogen Beſtemmelse, der kan ſiges at gaa imod Grundlovens almindelige Beſtemmelse om Eiendomsrettens Utrænkkelighed. Smidlertid er der en gammel Parolbefaling af

1811, ſom ſiger, at ſaadanne Vælfelſer ikke maa foregaa paa tilſaaede Marker eller over levende Hegn eller gjennem Haver, og denne Parolbefaling, ſom alſaa ſiger, hvad der ikke maa ſke, er ſenere bleven paaberaabt af Krigsminiſteriet i forſkjellige Skrivelſer, hvori man er gaaet ud fra, at paa de nævnte Steder maa Vælfelſer ikke foregaa, men derimod paa andre Steder. Nu ſige de Paagjældende, at denne gamle Parolbefaling end ikke overholdes paa deres Egn, ſaa at det ikke er ſaa ſjelbent, at Soldaterne under deres Vælfelſer færdes paa tilſaaede Sædemarker eller paa unge Kløvermarker eller omkring i Haver og over levende Hegn og derved volde en Del Forstyrrelſe, ſkræmme Kreaturerne, nedtræde Sæden og iſer, naar Markerne er i oplødt Tilſtand, gjøre en hel Del Skade. Men ſelv om der ſkulde være en ſaadan gammel Hævdsvet for Militæretaten til at færdes omkring paa Markerne i Nærheden af Byerne, forekommer det dem urigtigt, at de enkelte Beboere ſulle i en Sag, ſom dog har Henſyn til hele Folkets Vel, være udfatte for at lide forholdsvis ſtore Ulemper. Udvalget har, ſom ſagt, været enigt om at foreſlaa Sagen henviſt til Krigsminiſteren, idet man ikke kan Andet end indrømme, hvad Andragerne ogſaa gjøre gjældende, at Agerbruget jo har udviklet ſig grumme meget i Libernes Løb, og at en ſaadan Ret for Militæretaten — hvis den har den — til at foretage Vælfelſer paa private Marker, der maatte i ſin Tid ikke har været ſynderlig generende for Folk, ſaa længe de ikke dreve deres Jord til ſamme Fuldkommenhed ſom i vore Dage, nu, da Jorderne dyrkes med langt ſtørre Omhyggelighed, og hver Aker maa tages i Brug, tidt forvolder temmelig ſtore Ulemper. Udvalget har nu foreſlaaet Sagen henviſt til Krigsminiſteren, for at det nærmere kan blive underſøgt, hvorvidt der kunde tages noget Henſyn til Klagerne. Jeg ſtal dermed anbefale Indstillingerne til Bedtagelſe.

S. Steffenſen: Naar et Mindretal, hvortil jeg hører, ikke har kunnet være med til at foreſlaa Andragendet Nr. 21, der omhandles i Indstillingen Nr. 8, henviſt til Miniſteren for Kirke- og Underviſningsvæſenet, da er Grunden ikke den, at vi ville have udtalt Noget med Henſyn til, om en Forandring i Lovgivningen om Konfirmationen er ønskelig eller ikke, men Grunden er, at vi overhovedet ikke mene, at det er en paſtende Leilighed til at reiſe dette Spørgſmaal. Sagen er jo nemlig den, at Andrageren hører til en Sekt, der ſtaar udenfor Folkekirken, og derefter maa man formentlig ſige, at Spørgſmaalet om, hvorledes de kirkelige Forhold indenfor Folkekirken ere ordnede, er ham uvedkommende. Men naar dette forholder ſig ſaaledes, kan det ikke Andet end give Anledning til Miſforſtaaelse, naar det høie Thing henviſer Andragendet til Miniſteren for Kirke og Underviſningsvæſenet. Det ſaar da